

у міжнародних конференціях, симпозіумах, обмінах, стажуваннях, розширить можливості фахівця щодо саморозвитку та самовдосконалення [3].

Таким чином, можемо стверджувати, що білінгвальне навчання – це необхідна складова сучасної системи навчання у ВНЗ, яка потребує вивчення і подальшої розробки з наукової та методичної точки зору. Варіантом її впровадження у навчальний процес у ВНЗ може бути організація вивчення спеціальних курсів білінгвальним методом. Його реалізація забезпечує свідоме ставлення студента до професійної діяльності, розвиває світогляд, самосвідомість та самовідповідальність, розширює можливості адаптації майбутнього фахівця у різних соціальних, інформаційних, наукових реаліях сьогодення. Білінгвальне навчання дасть змогу випускникам простіше інтегруватися у сучасний ринок праці, вимоги якого передбачають вільне володіння однією або декількома іноземними мовами за фахом. Серед перспектив розвитку білінгвального навчання у Житомирському державному університеті імені Івана Франка – організація міжнародних студентських науково-практичних конференцій, пошук грантової підтримки білінгвальної освіти фахівців, видання адаптованих підручників та посібників за фахом, впровадження практики обміну студентами із зарубіжних ВНЗ.

Список літератури:

1. Ситняківська С. М. Історико-педагогічна ретроспектива проблеми становлення білінгвальної освіти у вищих навчальних закладах України / С. М. Ситняківська // Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. – Житомир, 2012. – № 61. – С. 121–128.
2. Ширин А. Г. Педагогические аспекты билингвизма : развитие новой научной школы / А. Г. Ширин. – Ментор. – 2003. – № 2. – С. 34 – 38.
3. Fischman, J. A. Bilingual education. An international sociological perspective. Rowley, MA : / J. A. Fischman. – Newbury House, 1976. – 217 p.

ВИРАЗНЕ ЧИТАННЯ ТА ЙОГО РОЛЬ У РОЗВИТКУ ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Киричок І., канд.пед.наук, доцент;
Слісаренко М., магістратка

Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя, м.Ніжин, Україна

Виразного читання ми починаємо навчатись у школі, насамперед на уроках з розвитку мовлення, але засвоюємо його впродовж усього життя. Виразне читання обов'язково повинно бути якісною ознакою культури мовлення кожної людини. З допомогою мови люди передають свої почуття і переживання, захоплення і здивування, радість, горе, які передбачають комунікативні цілі, служать засобом самовираження. Найважливішою практичною основою виразного мовлення є виразне читання, тому навчитися його повинен кожен.

Тепер існують різні визначення поняття «виразне читання». Одні автори ототожнюють його з художнім читанням, інші – розуміють як читання, що вимагає спеціальних умінь, треті – звужують це поняття лише до використання інтонаційних засобів виразності. Ці розходження зумовлені різним розумінням співвідношення у читанні логічного, образно-емоційного та естетичного аспектів.

Видатний педагог К. Д. Ушинський, вважаючи читання самостійною навчальною дисципліною, одночасно визнавав його основним елементом рідної мови. Цю думку вченого підтримували його видатні учні - послідовники Н.Ф.Буланов, Д. І. Тихомиров, С. Н.Шереметевський та інші.

Виразне читання – це не менше мистецтво виконання художнього тексту, а й предмет навчання цього мистецтва. Метою цього навчання визначила проф. О.Ісаєва: „формування естетично розвиненого читача, здатного відчувати художнє слово, уміння насолоджуватися прочитаним” [1. С.21]

Робота над виразністю являє собою з'єднання декількох напрямків: технічного - включає тренування дихання, вдосконалення апарату артикуляції; інтонаційного - припускає спеціальну роботу над компонентами інтонації; смислового - реалізує всю систему роботи з осмислення ідеї твору; тренувального - має метою тренувати дітей у виразному прочитанні твору після аналізу [2, с. 137].

Під час підготовки до виразного читання відбувається літературний розвиток учнів: ознайомлення, закріплення і систематизація літературознавчих термінів, понять, засвоєння відомостей про письменників. Учні за завданнями до творів визначають тему, аналізують сюжет, виділяють головного героя, характеризують дійових осіб, встановлюють зв'язок між автором твору і тематикою його творчості. Різнобічне опрацювання твору передбачає сприймання і усвідомлення учнями змісту у взаємозв'язку із аналізом його форми, тобто засобами відображення дійсності, позиції автора. Метою будь-якого аналізу твору є залучення дітей до цікавого, емоційно насиченого художнього пізнання, образного мислення, зміцнення навички та інтересу до самостійного читання.

У процесі виразного читання здійснюється мовленнєвий, морально-естетичний, літературний, інтелектуальний розвиток школярів, виховується дитяча особистість. Під час читання формується ставлення дитини до навколишньої дійсності, її громадська позиція, збагачуються почуття, розвивається творча уява, значною мірою задовольняються пізнавальні інтереси молодших школярів.

У процесі свого дослідження ми ще раз переконалися в тому, що виразне читання - це не тільки дотримання тону мови, швидкості, ритму, а перш за все, це облік пауз (зупинок) і наголосів, особливо, логічних наголосів та психологічних. Саме в результаті вміння й свідомого ритму і різних тонів голосу можна оволодіти виразним читанням.

Отже, виразне читання в початкових класах має велике пізнавальне і виховне значення, в ньому відображається сукупність інших форм читання; без правильного і свідомого використання засобів зображення, граматичних,

логічних і психологічних пауз про особливості виразного читання не можна говорити; виразне читання і мова мають позитивний вплив на красу викладу думок і образність літературної мови. Запропонована нами методика виразного читання сприятиме формуванню навичок зв'язного мовлення учнів.

ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИКИ В ОСВІТНЬО-ВИХОВНОМУ ПРОСТОРІ УНІВЕРСИТЕТУ

Слятїна І.О., канд. пед. н. викладач;
Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського, м.
Миколаїв, Україна

Основна мета патріотичного виховання – це формування повноцінної, гармонійно-розвиненої особистості, яка розвинута не тільки інтелектуально, але й насамперед духовно, що має широкий світогляд та обізнана з правовими та професійними основами культури. В цьому полягає найважливіша задача будь-якого навчального закладу. В основі має полягати, по-перше, теоретична підготовка, по-друге, духовний розвиток та осягнення моральних цінностей кожного підопічного. Здійснюючи впровадження подібних аспектів виховання з дитинства, ми можемо сподіватися на подальше підвищення самовиховання, самовдосконалення та самореалізації особистості.

Важливою складовою патріотичного виховання є вивчення народної культури, звичаїв і традицій нашого народу, ознайомлення молоді з моральними та духовними цінностями людей, витлумачення існування невидимого зв'язку сучасності з минулим. Таким чином, молоді люди знаходять сенс свого буття, зацікавлюються історією рідного краю, відкривають для себе нові горизонти.

Поступове утвердження народознавства надає змогу осягнути той факт, що традиції українського народу можуть дещо збігатися зі звичаями інших народів, що, звісно, об'єднує нас з ними, але при цьому залишаються унікальними. Народна культура є невід'ємною частиною формування патріотичної свідомості, й, базуючись на духовності людини та її взаємодії з навколишнім середовищем, характеризує життєдіяльність й глибину кожної особистості.

Особливості патріотичне виховання майбутніх спеціалістів вивчалися багатьма українськими вченими-дослідниками та психологами-педагогами: М. Боришевським, Д. Віконською, І. Сікорським, Я. Яремою, та іншими. Педагоги сьогодення продовжують активне вивчення поданої проблеми. Зокрема це: Ю. Бондаренко, Р. Захарченко, П. Ігнатенко, М. Косарева, Л. Крицька, О.Онищук та інші. Дослідження питання формування національних та загальнолюдських цінностей в просторі освітньо-виховного середовища виконуються: В Будаком, О. Вишневським, В. Іванчуком, О. Олексюк, О. Поповим, Л. Рибалко, А. Троцько, М. Таланчуком та іншими.

Виховання патріотичної свідомості сучасної молоді є дуже важливим завданням сьогодення, адже, дивлячись на скрутні часи та байдужість до цього деяких осіб, стає зрозумілим, що патріотизм громадян може стати для країни